

TẶNG ANH, NGƯỜI HÁT BÀI BIỂN MẶN

Bài hát mở đầu: “Cao ngất Trường Sơn...”

Có phải anh đang hát bài Biển Mặn?

Anh ôm đàn, bàn tay không lạnh lặn.

Giọng hát buồn như chở nặng niềm đau.

Anh là ai, là người của bên nào?

“Bên thắng cuộc” ? Không, là “Bên bỏ cuộc”!

Tiếng đàn như nhát dao xuyên gan ruột.

Người đâu rồi, sao còn chỉ mình anh?

Anh đã đi qua những cuộc giao tranh.

Chút tình riêng cũng quên lời hẹn ước.

Ngày tàn cuộc, mình anh ngồi nhớ nước.

Giữa quán chiều lặng lẽ để mưu sinh.

Tôi nghe như đất vỡ dưới chân mình,

Niềm thương cảm dâng trào thành lệ ứa.

Nghe Biển Mặn với lời ca chan chứa.

Sao thấy như biển động ở trong lòng.

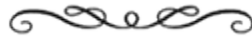
Tôi ngồi xuống bên anh giữa quán đông,
Thật vô lễ nếu cho vài tờ bạc,
Anh cũng chẳng quan tâm, anh mãi hát:
“...lúc dừng quân bên rừng vừa tiếp thu...”.

Cánh rừng xưa nơi có bạn có thù.
Anh gửi lại một bàn tay cho đất.
Anh trở về, một bàn tay đã mất.
Xếp tàn y ngồi hát tựa ru mình.

Đêm Sài Gòn đèn xanh đỏ lung linh.
Không có biển sao lòng tôi sóng vỗ.
Xin mời anh một ly mừng hạnh ngộ.
Thêm một ly để nhắc chuyện vui buồn:

Chuyện tháng Tư dài cả một đời người
Cạn ly nữa cho đây thương đây nhớ.
Uống đi anh để nguôi lòng kẻ ở,
Hòn giận chi, người đi đã lâu rồi.

Hát làm chi cho biển mặn đắng môi.
Ly nữa nhé! Đêm hãy còn dài lắm!
Tôi nắm chặt bàn tay anh còn lại,
Anh say chưa sao chẳng nói một lời?
Tôi say chưa sao nước mắt cứ rơi?
Uống nữa nhé, quên đi, đời biển mặn.

Kim Chi

Nguồn <http://hung-viet.org>

Posted on September 18, 2013 by minhhieu854